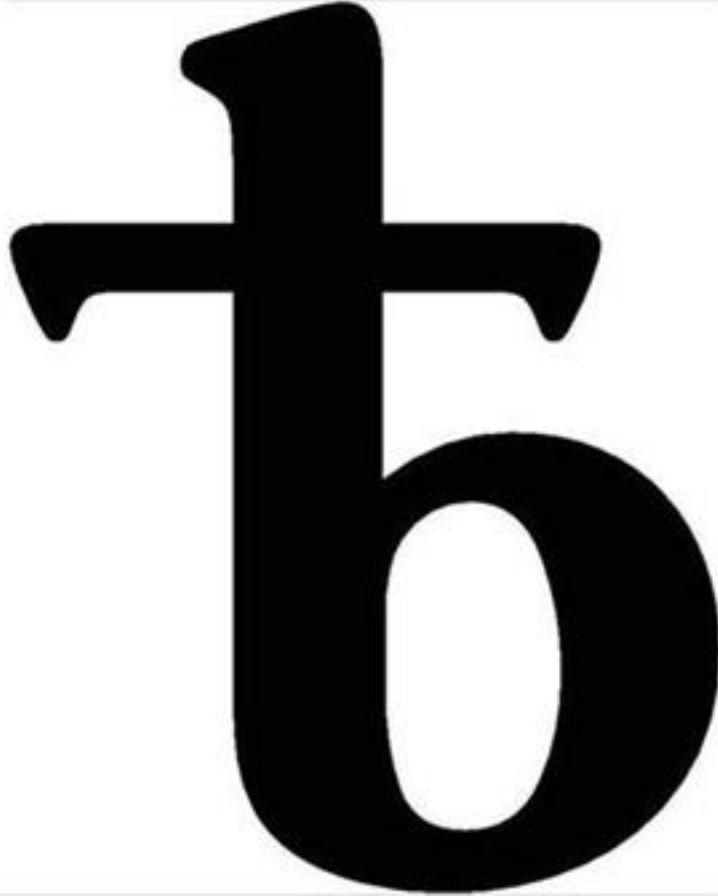

Ѓ - Небесният знак на България

Понеделник, 24 Май 2010, автор: Силва Дончева

▲ буквата

Българската азбука е най-свещеното, най-ценното нещо, което притежаваме като народ, защото тя не е просто огромно културно достижение, но е божествена и свещена в истинския смисъл на това определение.

Твърде малко внимание се отделя на нейната връзка с Бога, на пряката и обвързаност с най-съкровено в нас като народ - с християнството и с мисията ни като държава. Българската азбука е създадена по уникален и неповторим начин. Тя притежава и качества, които не съществуват при никоя друга писменост в света.

Нашата азбука е сътворена с молитва и с пълна отдаденост на служба Богу. И Кирил и Методий са приемали задачата по съставянето на новата писменна система като свещенна мисия и са били напълно наясно, че са осенени затова свише.

На този факт обаче се отделя твърде малко внимание. Делото на двамата братя е прославяно не като християнско и свещенно, а главно като просветителско, научно и на много места като чисто политически акт.

Дори църковният празник на 11 май е разделен от общодържавния на 24 май. Така не се набляга на истинската същност на сътвореното, която е преди всичко християнска. Безспорен е фактът, че Константин-Кирил Философ е един от най-образованите, ако не и най-ученият мъж на своето време и никой по-добре от него не е могъл да просвети цял народ като му даде не само писменост и просвета, но и светлината на истинското божествено учение. Дело с неизразимо по-голяма важност.

<http://www.slovo.bg/showwork.php?AuID=415&WorkID=14855&Level=1>

И това не е станало само поради перфектния му ум и възможно най-добро обучение за времето си, а защото е бил истински отдаден на служба Богу и това е било неговото истинско вдъхновение. В предсмъртната си молитва самият той изрича: „Отсега вече не съм слуга нито на Царя, нито комуто и да е било на земята, а само на Бога Вседържателя. Не бях, но бидох и ще бъда во веки веков. Амин.“ Политическите му мисии при сарацините и хазарите са изключителни, но зад външната фасада на посланик на империята, изворите без изключение разкриват дълбочината на една истинска християнска отдаденост, която няма нищо общо с политиката на Византийската империя за „християнизация“ на околните народи. И това е, което е най-истинско и водещо в целия му живот. Другото е второстепенно и създаващо външните обстоятелства за изпълнение на върховната мисия: създаването на българската християнска азбука.

Двамата братя Константин и Методий създават азбуката в манастира „Св.Полихрон“ в Мала Азия. Там живеят в пълно молитвено уединение и съсредоточие. В пространното житие на Кирил пише: „ Константин непрестанно се молеше Богу и само с книгите беседваше, ден и нощ се упражняваше“, както и „Философът си отиде /в Полихрон/ и според стария си обичай се отдаде на молитва заедно с другите си сътрудници. И Бог, който слуша молитвите на своите раби, скоро му яви това, и той веднага състави азбуката и започна да пише евангелските думи: ”В началото беше Словото и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото.“

В „За буквите“ Черноризец Храбър казва: „А после човеколюбецът Бог, който всичко устройва и който не оставя човешкия род без разум, а всичко довежда към разум и спасение, като се смили над човешкия род, изпрати им свети Константин –Философ, наречен Кирил, мъж праведен и истинен и той им създаде 38 букви – едни според вида на гръцките букви, а други според славянската реч.“ 24 от буквите имат своя оригинал в гръцката азбука, за други четири се намират аналози в еврейската

азбука, откриват се и връзки с грузинското писмо – хуцури. Има обаче букви, за които няма аналог никъде другаде и те са считани за типично български и тясно свързани със спецификите на българската реч.

Защо обаче е било толкова важно азбуката да съответства напълно на българския език да го отразява до най-малките подборности?

Защото българският език е бил подготвян 5000 години, за да бъде изнесено на него Словото Божие в началото на XX век. По тази причина през IX век е създадена християнската азбука на този език, която да му съответства напълно като музикалност. Това не е могло да бъде постигнато с нито една от другите съществуващи азбуки.

В езотериката буквите са свещенни небесни знаци и самите те говорят и излъчват сила и светлина. Те има своя източник в Невидимия свят и не са човешко творение. Затова всеки народ според своята същност и предназначение получава и твори чрез специфичния си говор, на който пък съответстват строго определени знаци /букви/.

Поради това българската азбука е било необходимо да бъде създадена не само по политически и религиозни причини, но най-вече по божествени. За важността на това, което е направено се говори и в „Похвално слово за Кирил философ“. Там св. Климен Охридски по повод кончината на Кирил Философ казва: „Блажен е градът, който е приел третият изпълнител на божия промисъл“ Градът е Рим, а Кирил е сравнен с върховните апостоли Петър и Павел и се нарежда на трето място след тях.

Кирил и Методий не са били никога обикновени хора, затова не е политика, нито случайност, че те са обявени за светии и се честват като такива.

Те са пратеници на Бога. В „Призвание към народа ми български – синове на семейството славянство“ е казано буквално от ангел Елохил: „Затова благоволих да извикам от далеч, от край небесата двамата братя, светила на славянския род и да им връча Словото на Истината и Словото на Живота, да ви го донесат и научат пътя Ми, по който да възлезете във Вечната Виделина, в която обитавам.“

Българската азбука е дадена, за да бъде написано на нея Словото Божие и то да бъде предадено с определената затова специфична музикалност на словосъчетанията и буквените символи.

Затова в нея има букви с особенна символика и с особенна мощ. И това са чисто български букви.

Най-важната е ъ - ят, двойното е, което на практика вече не се употребява. Това е 32-та буква от кирилицата и 33 от глаголицата. След

писмената реформа от 1945г. тя е отстранена и може да бъде открита само в църковнославянски текстове. А това е сериозен проблем.

Тази буква има освен граматическо значение и друг доста по-значим смисъл. Това е звукът, който носи в себе си цялата сила на азбуката. Тя е израз на един от кардиналните небесни знаци /свързана е с определено съзвездие, а то с България/. Буквата е тясно преплетена със съдбата на българския народ, съществувала е в руската азбука до идването на болшевиките. Тази буква, която е символизира „победа“ е била извезана със златни конци в горната част на знамената, до дръжката на руските бойни знамена. Тя е съпътствала руската армия през цялата освободителна война 1877-1878г. Това е знак, от които излиза огромна мощ. Тя е знамението на ангел Елохил, който е ръководител на България и цялото славянство.

Затова, когато става въпрос за език, писменост и музика всяко действие, всяка промяна, особено на основни неща не са без съдбовно значение. А в нашата азбука специфичните чисто български букви на практика вече отсъстват.

Словото на Учителя е дадено на стария правопис и на азбука, която има 32 букви. Така предадено Словото излъчва по друг начин.

Когато буквата ъ „ят“ се намира в азбуката тя притежава много по-могъщо въздействие и думите получават много по-дълбоко разбиране. Този знак е свързан с просперитета и независимостта на България. Нейн аналог няма в никоя друга писменна система. Тя е крайгълният камък на нашата писменост, връзката между човешкото и божественото, между Земята и Небето.

Учителят казва за Словото, дадено на българския народ в началото на ХХ век: „Имайте пред вид, че в това, върху което ще ви говоря, всяка дума има особен смисъл. Когато употребявам известна дума, аз търся нейните вибрации, защото думите се определят тъй, както се определят слънчевите лъчи. Не може да произведете известен цвят, ако не произведете, вибрациите, които му съответстват. Следователно, когато се говори за добродетел, напр., трябва да произведете вибрации, съответни на добродетелта, и тогава ще разберете съответния смисъл на тази дума. „Учител и Господ“, стр.177, „Солта“.

Българите трудно разбират какво притежават и на много хора ще се стори странно, че буквите излъчват сила и светлина. Те обаче го правят. Или както е казано в „Проглас към евангелието“ :

„А тези букви, който възприеме Христос премъдростта изказваи вашите души укрепва.“

И затова може би ъ „ят“ е изчезнал от българската азбука, защото нашите помисли и нашите думи вече не съответстват на могъщата му и чиста вибрация и няма кой да оцени божествената му същност. С ъ - ят са били превеждани свещените книги повече от 1000 години, с нея е възхваляван и възпяван Бог. Премахнаха го тези, които Го отрекоха. Така тази свещенна буква остава единствено в старите ръкописи, в църковнославянския и в Словото на Учителя, което и сега се издава с тези свещени букви.

Затова като българи е добре да помним думите на Черноризец Храбър: „Българската книжовност е свята, защото свят мъж я е сътворил“ и да не се заблуждаваме, че притежаваме просто една културна, научна и литературна ценност, която ни идентифицира, защото тя е много, много повече от това.

Силва Дончева